

מסורת הש"ס

(א) לפי גי' רש"י נרדף לקמן מן חיות אלו וכו' לקמן מן נרדף מ"ל על נדמה ולקמן מ"ל ע"ל אמר קרא נלג עת נדמה סמוך לנדמה כי וי' רש"י (ג) הויה דה"א (ג) וילקוט אמר ר' יעשיהו; (ד) נמילה כח"ל (ה) ועד וי"ד רש"י; (ו) ויע"ע מוס' מנחות ט: ד"ה אמר ומוס' וזכום פב. ד"ה מ"ל ומוס' פסחים מג: ד"ה מאן ומוס' מנחות יא: ד"ה קומן; (ז) ופי' הונו ע"ז תמלא כספר המים שמינה את הגאון מהר"ל מפלאה בקשר וזכום ח"א פי"ג; (ח) נספיקותא דסוף פשוטא הרימ"א ו"ל וכן בסוף ישי"ש צ"ב"ק כבוד רמזים על הכתוב שמוט הללו.

תורה אור השלם

- 1. ואשף כי יובד זוב דקח ימים רבים בלא עת נדחה או כי תזוב על נדחה כל ימי וכן נמארה כימי נדחה תדחה בטמאת הוה: ויקרא טו טז טז
2. כל המשקב אשר תשכב עליו כל ימי לילה במשקב נדחה ידחה ויהי זכב וכל הקלי אשר תשכב עליו נדחה ידחה בטמאת נדחה: ויקרא טו טז טז
3. עמר וימדד ארץ ראה ויחר גוים ויחפצבו הריד עד שחו גבעות עולם וקליבות עולם לו:
הקבוק ג' ב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואלו לוי' להצטרף עם ב"ב אם לא רחם וכו' ו' נקיים עד עשירי סוף מני: (ב) וכו' אכל כל המשכב אשר נדחה: (ג) תום ד"ה מ"ל כל ימי זוכה כמשכב נדמה תימה:

הגהות מהר"ב רגישבורג

[א] גמ' ומנין שהוא עשה משכב ומשכב. מלת הוא נמשק. וז"ב שהוא כל"ל וזה נכ"י: [ב] שם יכול תספור שפעה למט. יז"ב ע"י ח"ב וקצין אסין ק"ק ע"ל וכו': [ג] ור"ה ד"ה ואלו לוי' וכו' דהיינו צ"ב"ל כחן הסי' והח"ב מה"ד א"ל וכו' משכ' ו' נקיים עד עשירי שיהו וכו' צ"ב:

מוסף רש"י

אחד לאחד. היינו יום כנגד יום (הוריות ד.) קלת מוס' המסכת (מניקה ב.). הדרן עלך מסכת נדה

תינוקת פרק עשירי נדה

עג.

עין משפט נר מצוה

פד א מ"י פ"ו מה"ל אסורי ביאה ה"ל: פד ב מ"י פ"ג מה"ל מטמא משכב ומשכב ה"ל א"ל ופ"ד מה"ל אסורי ביאה ה"ל: פד ג מ"י פ"ג מה"ל מטמא משכב ומשכב הלכה ג: פד ד מ"י פ"ו אסורי ביאה ה"ל ופ"א מה"ל מטמא משכב ומשכב ה"ל: פד ה מ"י פ"ו מה"ל אסורי ביאה ה"ל והלכה ט:

תום הרא"ש

מנין לרבות שני ושלישי כו'. מרמז חשיב עד עשירי ואחד עשר אלא תאי שני הוא יום שני לוי' וזה וכו' נסבה דהיינו מופלג יום א' מדרתה וכבר ריבה אותו מאו כי תזוב אלא אגב וריהטא חזרו ונפולו בהדי אחריה: מנין לרבות יום י"א (יום). דס"ד לא מרבינן ראוי לספירה אלא לעיקר זיבות המטומא פסוקי אבל לא לספירה דמריבין מאו כי תזוב: ומה הוא שאינה מטמאה בראיות כבימים. ותימה מה להיא שכן מטמאה באונס כו' ובסמוך דקאמר ומה הוא שאין סופר אחד לאחד וכו' איכא למיפרך מה להוה שכן מטמא בראיות כבימים כדאמרין בריש בנות כותים דלא ליפ' מהדרי מבח הגן פירכי. וי"ל דאינו סומך עיקר על הק"ו אלא כמו ילמד סתום מן המפורש. ויש דברים דילפי מהדרי כדמפרש בריש בנות כותים: תנא דבי אליהו כל השונה הלכות איירי דאירי לעיל בהלכות י"א שהיא הל"מ קא מייחיל לה הכא כדפרשי' הלכות משנה וברייאת והלכה למשה מסיני. ומיהו לא שייך כל כך הכא טפי מבישאר דוכתי דלא מייחיל לה אגב גורא זו אלא משום דגויא לה לטיט בדברי טוב כדאמרין באין מעמידין שכן מצינו בבבאי' הראשונים וסיימו בדברי שבח ותנומתין: פליק פרק תינוקת כפ"ד ובפליקותיה מסכת נדה ברחמי שמיא הכותב נסים כח"ו אברהם מוליב"ן ו' נ"ע

איך י' אלא יום אחד מנין לרבות מופלג שנים ושלשה. אגב ריהטא נקט שנים דשנים היינו יום שני לוי' וזה היינו מופלג יום אחד שריבה ככר דלא מני ואלו עד י' וי"א וכו' שנים היינו שני: הו"א שמשמא בראיות כבימים אינו דין בו'. תימה דאיכא למפרך מה להיא שכן מטמאה באונס והכי אמרינן צ"ב פרק צנות כותים (לעיל ג:): דלא ליפנין מהדדי וכן לקמן דקאמר מה הוה שאינו סופר אחד לאחד כו' איכא למפרך מה להוה שכן מטמאה בראיות כבימים מיהו צוה מזינן ספיר למילף דלגבי ספירה אחמיר רחמנא בלשה מצאיש ולענין ספירה עבד עבד ספיר ק"ו והוא ולענין ספירה מצינו שהחמיר בלשה מצאיש וז"ל שאינו קל וחומר גמור אלא כמו גילוי מילתא בעלמא לגלות זה על זה וכו' דאיכא מקומות דאיכא תרי קראי לנס נדות ולזיבות ויש מקומות דנפקא מחד קרא:

אמרינן צ"ב פרק צנות כותים (לעיל ג:): דלא ליפנין מהדדי וכן לקמן דקאמר מה הוה שאינו סופר אחד לאחד כו' איכא למפרך מה להוה שכן מטמאה בראיות כבימים מיהו צוה מזינן ספיר למילף דלגבי ספירה אחמיר רחמנא בלשה מצאיש ולענין ספירה עבד עבד ספיר ק"ו והוא ולענין ספירה מצינו שהחמיר בלשה מצאיש וז"ל שאינו קל וחומר גמור אלא כמו גילוי מילתא בעלמא לגלות זה על זה וכו' דאיכא מקומות דאיכא תרי קראי לנס נדות ולזיבות ויש מקומות דנפקא מחד קרא: ת"ל כ"י ימי (ט) נדה. תימה דהך מוקמינן כר"ע אלמא ר"ע קא דריש כל וכן צלשה פ' התערוכות (זכחים פג). דריש ר"ע כל וכו' כי קאמר צפסחים פרק אלו עוצרין (דף מג:). מאן שמעת ליה דריש כל ר' אלעזר הוה דלמא ר"ע הוה דריש נמי כל ויש לומר דאין לדמות דרשות לכל להדדי דאי כל דסיין דמדרש לכו"ע והאי דשמעתי' דלמנינא מדרש ספיר דמדימי למנינא כל נמי למנינא: תנא דבי אליהו כ"ה השונה הלכות. אית ספרים דלא גרסינן ליה מיהו צפירוש רש"י איתא ור"ם הגי'ו צפספדו וכן נראה דאידי דאיירי לעיל בהלכות מייחיל לה לר"ם הגי'ו וברייאת והלכה למשה מסיני. ומיהו לא שייך כל כך הכא טפי מבישאר דוכתי דלא מייחיל לה אגב גורא זו אלא משום דגויא לה לטיט בדברי טוב כדאמרין באין מעמידין שכן מצינו בבבאי' הראשונים וסיימו בדברי שבח ותנומתין: פליק פרק תינוקת כפ"ד ובפליקותיה מסכת נדה ברחמי שמיא הכותב נסים כח"ו אברהם מוליב"ן ו' נ"ע

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

לנדתה אימת הוי בליליא וקא קרי לה זבה תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר הליכות עולם לו אל תקרי הליכות אלא הלכות:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

אחד תשכ ששה והוא שיהי לא רבינן לדון יום וזבה אלא י"א ומכאן ואילך הרי היא צדיק פרשה ראשונה דכתיב זה ויקרא טו] שצעת ימים תהיה צנדתה: לרבי עקיבא קראי. דלא גמר הך הלכתא הלכה למשה מסיני דקאמר ר' אלעזר בן עזריה [לעיל עג:] וכי היכי דליף חזי לוג שמן למודה מקראי הכי נמי ליף אחד עשר יום שצין נדה לנדתה ציוס תהיה זבה דכתיב (שס) ימים רבים אכל רחמה צלילות לא תהא זבה: סמוך לנדתה: ליל שמני שהרי ימי נדות כל שצעה עד הלילה דכתיב שצעת ימים תהיה צנדתה: פלגום. משנה וצרייתא הלכה למשה מסיני:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

צלא עם נדסה. אינו אומר לך אלא צרואה שלשה אחר ימי נדמה סמוך לנדתה שרחמה יום ראשון אחר ו' ימי נדמה ורחמה שמני ותשיעי ועשירי: או כי סוּב. לרבות רואה ט' ו' ואחד עשר: מנין לרבות שנים שלשה נו'. שכולן יש להן דין אחד: אמרת מה מצינו צדיעי. לימים שאחר הנדה: שהוא ראוי. לספירת נקיים אם רחמה אצ"ג ופסקה: וראוי לזיבה. לנרף עם צ"ג"ד אם לא רחמה צ"א דהא אחרני מופלג יום אחד מקרא דלו כי תזוב ג' דהיינו צ"ג"ד אף אני מרבה כל אלו עד י' וי"ד ככלל שהן ראויין לספירה אם רחמה שלשה ראשונים משכ' ו' נקיים עד ט' שיהו נמי נרףין לזיבה צדויה מהם שמתראה שלשה רזופין: מנין לרבות י"א. שצטרף עם הראשונים לזיבה לנ' רזופין ואע"ג שאינו ראוי לספירת נקיים של זיבת ג' ראשונים: פ"ל צלא עם נדסה. ואפילו מופלג לימים הרבה: יתול. כיון דכתיב צלא עת נדמה שאני מרבה זכה י"ב שאם רחמה י' י"א י"ב תהא אף גמורה ולא תהא תחלת נדה צראית י"ב אלא מצטרף לזיבה: יום י"א שואו ראוי לספירה וזבה או כי סוּב. דזיבה רביעי מתרבי מאו כי תזוב ולאוהא זיבה משכי ימי ספירה עד אלא רואה שלשה רזופין: פ"ל ימי. כל ימי זוב טומאתה כימי נדמה תהיה: עמאה מלמד שמטמאה אם צועלה נדסה. שמפורש זה אשר ישכב איש וכו': היא שאינה מטמאה. צלשם ראיות ציוס אחד טומאת זוב גמור דקצין כאליו רחמה שלשה ימים אכל זב טמא צין צג' ראיות ציוס אחד צין צג' ימים רזופין צ"ב"ק צפ' כילד הרגל (דף ד:). ואין לי. עושה משכב ומשכב צימים שאחר הנדה אלא הרואה שלשה ימים שני ימים מנין: פ"ל. כל המשכב אשר (ס) ישכב עליו כל ימי זובה כמשכב נדמה: יהיה לה. הוסיף לה הויה של שמור: הוא שאינו סופר אחד לאחד. זב צלשם ראיה אחת כצעל רזופין וטובל צו ציוס סופר שצעה לשנים: אלמא קראי נינהו. כל דין י"א שצין נדה לנדתה מכלן למדנו שהן י"א יום והרואה צבס ג' הרי זו זבה והרואה צ"א צ"ב סופרת יום כנגד יום ולסוף י"א סופרמילין ימי נדה אם תראה אחד תשכ ששה והוא שיהי לא רבינן לדון יום וזבה אלא י"א ומכאן ואילך הרי היא צדיק פרשה ראשונה דכתיב זה ויקרא טו] שצעת ימים תהיה צנדתה: לרבי עקיבא קראי. דלא גמר הך הלכתא הלכה למשה מסיני דקאמר ר' אלעזר בן עזריה [לעיל עג:] וכי היכי דליף חזי לוג שמן למודה מקראי הכי נמי ליף אחד עשר יום שצין נדה לנדתה ציוס תהיה זבה דכתיב (שס) ימים רבים אכל רחמה צלילות לא תהא זבה: סמוך לנדתה: ליל שמני שהרי ימי נדות כל שצעה עד הלילה דכתיב שצעת ימים תהיה צנדתה: פלגום. משנה וצרייתא הלכה למשה מסיני: